

אלהינו:

אַלְהֵינוּ:

כוונתה דא סטרא דשמאלא, דכליל בימינא,

וימינא ביה הוא בסוד הגבורה שבקו שמאל שכלולה בחסד

שבימין, והחסד כלול בה בגבורה שבשמאל, ואתפלילו דא בדא, למהוי

חד ונכללו זה בזה להיות אחד להיותם נמתקים זה בזה. [צה] ועד הכא,

אתקשרו ברבאן ועד כאן עד תיבת אלהינו, דהיינו עד חג"ת דו"א נתקשרו

יחד וירדו הברכות והיה על דרך זה בתיבות אתה-חסד, ה'-תפארת, אלהינו-גבורה,

דכיון דאלין אתברבאן, פלהון דלתתא אתברבאן

ומכיון שאלו החג"ת נתברכו, אז כל הספירות שלמטה שהם הנד"י מתברכות ומקבלות

שפע הברכות הראוי להם.

לאחר שהחג"ת ירדו לקחת הברכות חוזרים לעלות ליסוד דאמא

לבתר [צו] דאינון אתברבאן, ונטלי ברבאן לגרמיהו

ולאחר שהחג"ת מתברכים ולקחו הברכות לצורך עצמם, כדי שיהיה להם כח

אור הרשב"י

אתה, הוא התקשרות זרוע ימין בחסד עליון. יהו"ה, קשר כולל, ובאלהינו התכללות הנזכר. וכל זה הוא הכנה לשיקשרו יחדיו ויעלו אח"כ כדלקמן. ור"ת כיון שחג"ת יעלה, ודאי שגם נ"ה יתעלו לחג"ת כי אין ריקות נמלא, ור"כ למה תאמר דעד הכא דהיינו חג"ת תבאנה הברכות? לכ"א, דכיון דאלין מתברכאן, כולאו דלתתא אתברכאן. כי מכת אבסן מתברכין הבנים, וכנ"ל דאתברכאן אבסן ובניו, שבמלת ברוך חנו מכוונים לג' מ"ב וג' מילוי עס"מ:

[לו] לבתר לאינון אתברכאן ונטלי וכו'. הוא האמור למעלה שבתחלה נועלים השפע לנורך עצמם, והיינו

ח"י, שכות החסד הוא בתוך כלי הגבורה ורוח הגבורה בתוך כלי החסד, וז"ס התכללות ימינא בשמאלא הנזכר בכל הזוכר. והנה קס אלהינו נגזר משני שמות, משם אלוה שהוא בחסד ומשם אלהים שהוא הגבורה. ועוד אלה"י גי' מ"ו מילוי ע"ב דהיינו חסד, נ"ו הוא קס הגבורה, ה"פ נ"ו הוא פ"ר, והרי ב' התכללות בשם זה, שמאלא בימינא וימינא בשמאלא:

[לז] ועד הכא אתקשרו ברבאן. ה"ס השפע הנמשך מברוך שהוא יסוד אבא שביסוד אימא. וכל יסוד סודו קשר שכן הוא הקשר והמיחד. וגם בו נתקשרו כל האורות. ולכן

הלימוד היומני

לעלות לאמא לקבל השפע האמיתי, **אֶתְהַדְּרוּ כְּלִילָן כְּחֵד לְהֵהוּא**
מְקוֹרָא חוזרים לעלות כל החג"ת כלולים כאחד לאותו המקור שהוא יסוד דאמא,
 [צז] **דְּאִינוּן לָא יְכֻלִין לְאֶתְהַדְּרָא** [צח] **לְגַבֵּי הַהוּא אַתְר,**
עַד דְּאֶתְבְּרְכֵן ומפרש שהחג"ת לא יכולים לחזור ולעלות לאותו מקום שהוא

יסוד אמא עד שבתחילה מתברכים בהארה וכח ומוחין מיחוד דחיצוניות דאו"א. [צט]
כִּיּוֹן דְּאֶתְבְּרְכֵן בְּקַדְמִיתָא, אֶתְהַדְּרוּ וְעָאֲלִין לְגַבֵּי
הַהוּא אַתְר אמנם מכיון שנתברכו בתחילה וקבלו שפע ומוחין דיניקה חוזרים
 ועולים ונכנסים לאותו מקום שהוא יסוד דאמא, **לְנַטְלָא בְּרַכָּאן יְתִירִין**
אַחֲרֵנִין, לְאַרְקָא לְתַתָּא לקחת ברכות יתירות אחרות דהיינו שפע האמיתי
 של ג' קוין חח"ן בג"ה דת"י, לכן תפס ג' לשונות "ברכאן" "יתירין" "אחרנין". [ק]
דְּאִינוּן אֶתְבְּרַכָּאן, לָא עָאֲלִין וְלָא תֵּאבְּיִין לְגַבֵּיהּ ועד שכל

אור הרשב"י

שקרי כשעולים חג"ת אל הדעת בודאי שגם נ"ה יעלו
 לחג"ת וא"כ למה לא יש רמז לזה. לכ"א שאין לנו לכוין אל
 בחג"ת, מפני שהם כיון שקודמים להתבדך, מיד אתהדרו
 ועאלין וכו' ומיד מתחילין לקבל השפע השני המושפע
 למטה. ולכן אין מקום להשפיע בנה"י השפע הראשון
 בפרטות אלא שמקבלים ממה שהושפע לחג"ת:

[ק] **ועד לאינון אתברכאן וכו'** זה טעם ב' לקודם.
 שלא תאמר שכשהחסד מקבל שפעו מיד עולה, וא"כ
 כשיבוא השפע לאחרים יגיע לנה"י, לאינו כך, אלא כל עוד
 שהם שלשתם מתברכין, לא עולים עד שיתברכו שלשתם ואז
 עולים יחד:

ועאלין ר"ל ליסוד אימא:

ותאבין הוא חזרתם לדעת וזו אף זו קטני:

לגרמייהו, אז אתהדרו כלילן כחד וכו'. והענין הוא, כי
 בשלמא אם היתה העליה חג"ת לחב"ד. לא ינטרך ייחוד
 התכללותם, כי ג' קוים עולים לג' קוים. אבל כאן העליה
 ליסוד אימא שדעת זעיר ששם יש בחי' חג"ת ביחוד גדול
 וכנזכר בשה"כ בסודות השופר. ולכן לריכוס חג"ת העולים
 שם להתכלל כאחד:

[לז] **וז"ש לאינון לא יכלין וכו'** פי' שקרי כמו שהם
 חלוקים לג' קוים לא יוכלו לחזור שם ואע"פ שמשם ילאו,
 וזהו להתהדר:

[לח] **ואמר לגבי ההוא אתר.** משום דפשיטא שאינם
 נכנסים בפנימיות והם יסודות או"א שביל ונתיב, אלא
 שעולים לדעת וליסוד ולימא לעטרא שלו:

[לט] **כיון להתברכאן בקדמיתא.** כפל אלו הדברים
 נראה שצ"ל ליתן טעם למה לא יש אימא מלות לרמוז לנה"י,

הג' ספירות חג"ת מתברכים ומקבלים שפע חיותם של שפע החיצון, אינם נכנסים ולא חוזרים כל אחד לבדו ליסוד דאמא. **וְרָאָה דָּא (שמות כג) וְלֹא יֵרְאוּ פָנַי רִיקָם** וזה סוד הפסוק "ולא יראו פני ריקם" שאינם יכולים להראות ולקבל השפע האמיתי מאמא עד שיוتن להם תחילה הארה וכח לעלות אליה.

כוונת מלך העולם

וְכַד [קא] תִּבְיִן לְגַבִּי הֵהוּא אֶתֶר וְעֲאֲלִין תַּמָּן וכאשר חוזרים ליסוד דאמא עם השפע והמוחין העיקריים ונכנסים שם, **כְּדִין אֶקְרִי הֵהוּא אֶתֶר מְלֶךְ** אז נקראת אמא "מלך" לפי שבניה חג"ת דז"א נשפעים ממנה עד שיש להם די שפע להשפיע גם לתחתונים. **וּמְלֶךְ לָא אֶתְקַרִי, בְּרַ כַּד אֵינוֹן מֵתְקַרְבִין לְגַבִּיהָ וּמֵתְבַרְכִין** ואמא לא נקראת "מלך" רק כאשר חג"ת מתקרבים ועולים לאמא כאשר הם כבר מבורכים בשפע והארה מחיצוניות או"א. **וּמִלְפָּא אֵימָתִי אֶקְרִי מְלֶךְ כַּד רַבְרַבְנֵי אֶתְיִין לְגַבִּיהָ [קג] עֵתִירִין** וכאן במלכות הארץ מתי ניכרת מלכותו של המלך ונקרא

אור הרשב"י

המרכבה חגת"ס מיוחדים ורמוזים בשם מלך מלמטה למעלה כי ד' רומז למלכות ות"ת, ול' לגבורה ות"ת ומלכות. ומ' לחגת"ס, והיינו מלך שכולס מיוחדים במלכות: **[קג] עתירין מסתפקן וכו'.** עתירין משלהם באור חוזר דמ"ן. מסתפקן באור ישר הבא עליהם בדבדוק בלא חסרונא כי כולס מיוחדים ושל זה ניתן בזה ואז הוא מלך. כי אין מלך אלא שיש תחתיו שרים וגדולים, אבל השולט רק על דלת העם אינו אלא שר או דוכוס וכיוצא:

[קא] וכד תאבין לגבי וכו'. וזהו טעם ג', כי מיד שחוזרים לדעת ונכנסים שם ביסוד, מיד נק' אימא מלך. ולכן לריד להסמיך מיד חג"ת, דהיינו, אתה ה' אלהינו אל מלך: **[קב] ומלך לא אתקרי וכו'.** כיון שעליהם הוא לעטרה דאימא היא מלכותה, וחג"ת עולים שם כל אחד כולל מחבירו, דנמלאו גפ"ג ובכללות עשר גי' מל"ך וזו היא גדולתם. ועי"ל במה שכבר נז"ל, שבעלות חג"ת למעלה, עולה גם מלכות שפחה זעיר עמהם ואז עולים שרי

מלך כאשר השרים שלו באים לפניו כשהם עשירים ומלאים שפע, **בְּמִסְתַּפְּקֵן בְּכָל**
מָה דְאַצְטְרִיכוּ, בְּלֹא חֶסְרוֹנָא, בְּדִין אִיהוּ מְלָךְ ויש להם
 די סיפוקם לכל מה שהם צריכים בלא חסרון ואז אמא נקראת מלך. [קד] **מְלָךְ**
לְתַתָּא ונותן עוד טעם למה נקרא יסוד דאמא "מלך", כי עליית חג"ת ליסוד דאמא
 לקבל שפע להשפיע למלכות, ע"י השפע הזה נקראת מלך, שמשפעת לתחתונים והיא מלך
 עליהם. ולכן נקרא יסוד דאמא מלך, שהיא מלך על מלך התחתון שהיא המלכות, ומסביר
בְּד אֱלִין מְעַטְרֵן לִיה בְּסַפּוּקָא, בְּעַטְרֵין קְדִישֵׁין. וְהָכָא
אֲקָרִי מְלָךְ כאשר החג"ת מעטרים את המלכות ומשפיעים לה די סיפוקה בעטרות
 קדושות שהם החסדים וגבורות כדי שהמלכות תשפיע לתחתונים, ולכן כאן עי"ז
 שמשפיעה לתחתונים נקראת "מלך". [קה] **וּמֵאן אִיהוּ. הָעוֹלָם** ומי הוא המלך

אור הרשב"י

לורך למלת העולם. ועוד השכיל שאמר שהמלכות נקראת
 מלך כד מעטרין אלין לה וכו' באופן שי' ב' בחי' בשם מלך,
 א' כשגדוליו אללו, והב' כשי' לו כח להשפיע. ולכן אמר
 ומאן איהו וכו' ר"ל לא תחשוב שאימא נקר' מלך מפני
 טעם גדולים שעלו אללה לבד, אלא העיקר הוא מפני שנתן
 לה כח וספע. והענין שכבר אמרנו שחג"ת עוליס למלכות
 אימא, ואז בעלותה' סם ממשיכים בה הכח מחג"ת שלה
 שה' ס' ל' דלס, וכמו כן מכל פרטוף שלה. ונמל' כי מלכות
 אימא היא מלך בעליית עבדים ושרים שאז מקבלת משל
 מעלה. ולפי זה תמיד סם מלך סמוך אל העולם, אלא שאינו
 כנראה מפשוטו שמלך על התחתונים, שאין זו מלכות אלא
 מלך מן העולם העליון שמשם בא השפע. וזהו אשר קדשנו
 וכו' ופי' בשה"כ אשר בבינה. קדשנו בת"ת. במצוותיו נ"ה.
 ולונו ביסוד. וגמר הברכה במלכות. וראה כי עיקר המשכת
 השפע מתחיל מת"ת דזעיר, וסם גילוי יסוד אבא קטא

[קד] **מלך לתתא וכו'.** גם זה טעם להקרא אימא עכשו
 מלך הוא, כי כוונת עליית חג"ת למעלה הוא לקבל שפע
 ולהשפיע למטה דרך המלכות שאז היא שולטת על
 התחתונים ומשפעת בהם, ולכן גם מתחלה נקרא יסוד
 אימא בשם מלך שהכוונה על מלך התחתון:

[קה] **ומאן איהו העולם אשר וכו' נריך להקדים מה**
 שידוע, שעולם האלילות נבחן בשני מעלות דהיינו עולם
 הנעלם שהוא מאו"א ולמעלה, ועולם הגלוי שהוא מזו"ן
 ולמטה. והנה אמר שאימא נקרא מלך כשעוליס אללה
 גדוליה חג"ת ס'. ומזה נמשך בהכרח שאין לפרש מלך העולם
 כנראה משטחיות פשוטו של סוד שר"ל מלך התחתונים
 הנשארים שלא עלו דהיינו נה"י ועולמות ב"ע, שהרי אין
 בהם חשיבות לשתקרא בעדס מלך כי אס קר או דוכוס
 כנז"ל. ואס נאמר שהעולם הס חג"ת סם שעלו אללה מפני
 שהם העיקריים זה אינו שהרי זה אמור בכח בשם מלך ואין